

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. Č.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2016, č. j. JMK 1236/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2017, č. j. 41 A 14/2016 – 47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2017, č. j. 41 A 14/2016 – 47, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2016, č. j. JMK 1236/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 456 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta Mgr. Jaroslava Topola.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Městský úřad Rosice (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015, č. j. MR-S 2118/15-ODO VAP/15, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. d) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 8 000 Kč, podle § 125c odst. 5 tohoto zákona mu byl uložen zákaz činnosti „*spočívající v zákažu řízení motorových vozidel všeho druhu*“ na dobu deseti měsíců, a v souladu s § 79 odst. 1 zákona o silničním provozu mu byla uložena náhrada nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[2] Přestupek měl dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívat v tom, že žalobce dne 28. 1. 2015 v 9.00 hod. na dálnici D1, mezi 167. až 177. km směrem na Brno, kde je nejvyšší povolená rychlost 130 km/h, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X, slovenské registrační značky X, rychlostí 183 km/h po odečtení odchyly měření (6 km/h). Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z oznámení přestupku Policie ČR – dálničního oddělení Domašov, potvrzení o převzetí kauce ve výši 7 000 Kč, úředního záznamu o přestupku v silničním provozu, fotodokumentace pořízené policisty na místě silniční kontroly, ověřovacího listu měřicího zařízení vydaného autorizovaným metrologickým střediskem, výpisu z evidenční karty řidiče (žalobce), videozáznamu průběhu měření a návodu k obsluze užitého měřicího zařízení. Žalobce se bezprostředně po spáchání přestupku odmítl k věci vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku.

[3] Na ústní jednání proběhnuvší u správního orgánu I. stupně dne 9. 3. 2015 a dne 16. 4. 2015 se žalobce ani jeho zmocněnec Ing. M. J. bez omluvy nedostavili. Zmocněnec žalobce toliko nahlédl do správního spisu a nechal si zhotovit jeho kopii. Žalobce se následně prostřednictvím svého zmocněnce k věci vyjádřil pouze písemně, a to v podání ze dne 16. 4. 2015, v němž vyloučil, že by dne 28. 1. 2015 jel rychlostí, jaká je mu kladena za vinu, a dále uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího řízení, neboť zařízení nebylo zkalibrováno po předpokládané výměně letních pneumatik za zimní, a že videozáznam měření nemůže být použit pro účely dokazování, jelikož není kompletní.

[4] Ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že přestupkové jednání obviněného je plně zdokumentováno a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Měření bylo provedeno silničním rychloměrem typu PolCam PC 2006, který byl schválen jako stanovené měřidlo Certifikátem o schválení typu měřidla a měl v době měření platnou kalibraci (pozn. kalibrace byla platná od 17. 10. 2014 do 16. 10. 2015), přičemž z provedených důkazů neplyne, že by nastala některá ze stanovených skutečností, na základě kterých by měla platnost ověření měřidla zaniknout (mimo jiné se může jednat o provedení změn nebo úprav stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti). Tvrzení žalobce o výměně pneumatik na služebním vozidle, jehož součástí je měřidlo, označil správní orgán I. stupně za hypotetické a nepodložené důkazním prostředkem. K videozáznamu měření předloženému Policií ČR správní orgán I. stupně uvedl, že bylo ověřeno, že je kompletní a žádá jiná jeho verze neexistuje, přitom konstatoval, že „na videozáznamu schází okamžik, kdy bylo měření rychlosti zahájeno a také krátký časový interval 0,3 s, po který bylo měření rychlosti prováděno“. Tento nedostatek však dle něj nezpůsobuje nezákonnost a nepoužitelnost předloženého důkazu, neboť i tak lze průběh měření vyhodnotit. V zobrazení videokamery je měřené vozidlo (při konstantním nastavení zoomu) na konci měřeného úseku stejné velké, jako na začátku zaznamenaného měření, ze snímku je patrná naměřená rychlost, průběh měření i registrační značka měřeného vozidla. Správní orgán I. stupně je toho názoru, že přestupek byl spáchán úmyslným jednáním, přičemž zavinění je zde dáno přinejmenším v rovině úmyslu nepřímého. Za přítěžující okolnost vzal to, že „maximální povolená rychlost byla překročena o 53 km/h, což je výrazné vybočení z rychlostního limitu“. V neprospěch obviněného podle něj svědčí i to, že má na území ČR již 13 záznamů za porušení pravidel silničního provozu, z toho 5 za poslední 3 roky, z nichž dva jsou za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Zvolil proto sankci „v horní polovině možného zákonného rozpětí“.

[5] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal dne 18. 5. 2015 zmocněnec žalobce blanketní odvolání; současně požádal o zaslání kopie spisu, „nebo alespoň jeho podstatných částí pro sepsání odvolání“ a o to, aby jej správní orgán před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Usnesením ze dne 8. 7. 2015 jej správní orgán I. stupně vyzval, aby odstranil vady uvedeného podání do pěti dnů od doručení usnesení, což však žalobce neučinil.

pokračování

[6] Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 1. 2016, č. j. JMK 1236/2016. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že neshledal žádné procesní pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Skutkový stav měl žalovaný na základě podkladů obsažených ve spise za prokázaný, a stejně tak i zavinění obviněného, který „*minimálně měl a mohl vědět, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost*“. Správní orgán I. stupně podle něj v řízení postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Také sankce byla podle žalovaného uložena v souladu s platnou právní úpravou, byla řádně odůvodněna a odpovídá okolnostem případu i osobě pachatele. K požadavkům žalobce vzneseným v odvolání žalovaný uvedl, že žádný správní orgán není povinen vyhotovovat kopie spisů a spravovat o určené oprávněné úřední osobě na písemné vyžádání účastníka řízení.

[7] V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce zejména namítal, že správní orgán pochybil, když ne zahájil řízení o dalších přestupcích (naměřených překročeních rychlosti), které měly shodnou oporu v důkazech, a když ne zahájil řízení i s dalšími řidiči, kteří se pohybovali stejnou nebo podobnou rychlostí jako on. Zopakoval také svou námitku týkající se pozbytí ověření měřicího zařízení. Správní orgán rozporoval pouze skutečnost, zda byly pneumatiky vyměněny, nikoli námitku jako takovou. Podle jeho názoru bylo na místě, aby ohledně této skutečnosti správní orgán doplnil dokazování *ex officio*. Z videozáznamu měření je podle něj patrné, že se vozidla nepohybovala tak vysokou rychlostí, o čemž svědčí i fakt, že byl změřen při jízdě kolonou. Opětovně poukázal taktéž na skutečnost, že videozáznam měření je nekompletní (chybí prvních 28 metrů měření), protože nelze ověřit, zda se k sobě vozidla v průběhu měření nepřiblížila, což by měření zneplatnilo. Nelze jej tedy použít jako důkaz o jeho vině. Žalobce také nedostal možnost seznámit se s informací Policie ČR o kompletnosti videozáznamu, jakožto s podkladem rozhodnutí. Z dostupné části videozáznamu je navíc patrné, že se měřicí vozidlo k měřenému vozidlu přiblížilo. Správní orgán dále dostatečně neodůvodnil formu zavinění, když si žalobce zajisté musel být vědom toho, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost, avšak nemusel si být vědom toho, že ji překračuje o více než 50 km/h. Nebylo také prokázáno, že by spácháním přestupku došlo k porušení zájmu chráněného zákonem (lze konstatovat toliko jeho ohrožení), a že byl obviněný s jeho porušováním srozuměn. Z rozhodnutí žalovaného také nelze dovodit, že by se žalobce naměřenou rychlostí pohyboval po celé délce úseku uvedeného ve výroku prvostupňového rozhodnutí (km 167 až 177). Dále mu měl být udělen zákaz řízení pouze motorových vozidel skupiny B, neboť při řízení takového vozidla měl přestupek spáchat a neexistuje „*obecné*“ oprávnění k řízení všech skupin motorových vozidel. Správní orgán se také dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když posoudil výši údajného překročení rychlosti jako přitěžující okolnost. Naměřená rychlost by měla být zohledněna spíše v jeho prospěch, neboť překročil spodní rychlostní limit skutkové podstaty přestupku o pouhé 3 km/h. Namítal také, že výměra sankce je nepřezkoumatelná, neboť z ní nelze dovodit, jak správní orgán dospěl k závěru, že uložená sankce plní svůj výchovný účel, absentuje také zdůvodnění její konkrétní výše (zdůvodněno je pouze to, proč je ukládána sankce „*v horní polovině zákonné sazby*“). Ve výroku prvostupňového rozhodnutí dále chybí informace o bodovém postihu. Žalovaný postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu, když na výslovnou žádost jeho zmocněnce žalobci neposkytl informaci o oprávněných úředních osobách, a stejně tak pochybil, když mu neposkytl požadovanou část správního spisu.

[8] Žalobu zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem specifikovaným v záhlaví. Úvodem přisvědčil žalovanému, že po celou dobu správního řízení byl žalobce i jeho zmocněnec značně pasivní. K postupu správního orgánu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 9 As 34/2016 – 53, z něhož se podává, že pokud správní orgány zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Správní orgány přitom v projednávané věci „*postupovaly tak, že byl zjištěn náležitě skutkový stav, o němž*

nejsou důvodné pochybnosti, a věc byla také správně právně posouzena“.

[9] Krajský soud se dále ztotožnil s tvrzením žalovaného uplatněným ve vyjádření k žalobě, že i pokud došlo k výměně pneumatik, vstupní hodnoty pro kalibraci zůstaly nezměněny. Neztotožnil se pak s námitkou žalobce týkající se neúplnosti videozáznamu měření, přičemž uvedl, že u jednání správního orgánu I. stupně byl přehrán videozáznam i návod k obsluze rychloměru, a bylo zjištěno, že do videozáznamu nebylo jakkoli zasahováno; poté konstatoval, že *„má za to, že pořízený videozáznam z měření rychlosti lze jako důkaz pro spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici D1 ze strany žalobce použít“*. Obecné námitky žalobce v tomto směru nejsou ničím podloženy. Soud také nesouhlasil s tím, že mělo být zahájeno i přestupkové řízení za nižší naměřené překročení rychlosti (167 km/hod.) a obě přestupková jednání by měla být projednána společně. Ztotožnil se se stanoviskem žalovaného uplatněným v řízení o žalobě, že se jedná o pokračování jednoho přestupkového jednání, které vyvrcholilo překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 53 km/hod. Nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že přestupek nebyl spáchán úmyslným jednáním. Žalobce podle něj věděl, že *„překračuje v určitém úseku dálnice D1 rychlost o 53 km/h“*, poněvadž se mu rychlost ukazuje na tachometru a nejedná se o řidiče začátečníka. Taktéž věděl, že rychlost na dálnici je stanovena 130 km/h, a že překročení této rychlosti o 53 km/h je jednáním, kterým může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. *„Věděl totiž, že výrazným způsobem rychlost, která je na dálnici stanovena, porušuje a musel být srozuměn s tím, že toto činí.“*

[10] Krajský soud měl dále za to, že místo spáchání přestupku bylo stanoveno správně a plně se ztotožnil i s tím, že bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti k výraznému překročení povolené rychlosti na dálnici (*„což bylo také velmi podrobně správním orgánem I. stupně zdůvodněno“*) a k tomu, *„že se jedná o řidiče neukázněného, který se v předchozí době dopustil už řady přestupkových jednání“*. Souhlasil i s tím, že byl uložen zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu, neboť *„zákon o silničním provozu neuvádí, že by mělo při zákažu činnosti, a to zákažu řízení motorových vozidel přicházet v úvahu vždy pouze zákaz řízení určitého druhu motorového vozidla“*. K námitce, že nebyla ve výroku správního rozhodnutí uvedena sankce v podobě ztráty v bodovém hodnocení, krajský soud uvedl, že bodové hodnocení není sankcí ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o přestupcích.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že pokud krajský soud vyhodnotil, že se v jeho případě jednalo o pokračování v přestupkovém jednání, měl mu přisvědčit v tom, že měl být i z tohoto dílčího útoku být uznán vinným v rámci řízení, ve kterém bylo napadené rozhodnutí vydáno. Jedná-li se totiž o pokračující přestupek, musí být obviněný uznán vinným ze všech dílčích útoků, které byly prokázány, v opačném případě totiž může být opětovně souzen pro jeden z dílčích útoků téhož přestupku.

[12] Podle stěžovatele také nebylo vůbec myslitelné, aby se krajský soud ztotožnil se stanoviskem žalovaného, dle kterého *„v případě, že došlo k výměně pneumatik, zůstaly vstupní hodnoty pro kalibraci nezměněny“*, neboť nic takového správní orgány ve svých rozhodnutích netvrdily. Správní orgán I. stupně nerozporoval, že v případě výměny pneumatik je nutné provést nové ověření rychloměru, ale pouze tvrdil, že nebylo prokázáno, že k výměně pneumatik došlo. Správní orgány přitom podle stěžovatele *„nejsou oprávněny měnit svou argumentaci a v řízení před soudem argumentovat přesně opačně“*. Není ani pravdou, že by jeho tvrzení bylo spekulativní a ničím nepodložené, neboť navrhl provést jako důkaz návod k obsluze rychloměru, který soud při jednání provedl, avšak opomenul jej zhodnotit a vzít v potaz při rozhodování ve věci. Krajský soud navíc nebyl ke svému závěru vůbec oprávněn, když správní orgán se stěžovatelem souhlasil,

pokračování

že v případě výměny pneumatik je nutné provést nové ověření rychloměru. Spor byl o to, zda došlo k výměně pneumatik, což však soud vůbec neřešil.

[13] Námitku týkající se chybějící části videozáznamu měření podle stěžovatele krajský soud „vyvrátil“ sdělením zcela irelevantních skutečností. Stěžovatel totiž nerozporoval, že by důkaz nebyl při jednání proveden, či že s ním bylo manipulováno, ale tvrdil, že absentuje jeho část, a proto není průkazný. Je přitom nerozhodné, zda se záznamem policisté manipulovali, či nikoliv, zda byl proveden k důkazu na jednání, a podobně. Žádný z těchto argumentů totiž nevyvrací fakt, že část videozáznamu chybí, a proto nelze správnost měření z ničeho usuzovat. Zdůraznil také, že v posuzované věci byla hranice skutkové podstaty naplněna jen velmi těsně, a tedy i drobná vada měření mohla mít zásadní vliv pro subsumpci skutkového stavu pod správnou skutkovou podstatu. Krajský soud se také nijak nevypořádal s žalobní námitkou týkající se přiblížení měřícího a měřeného vozidla v průběhu měření.

[14] Podle stěžovatele je nepřiléhavé dovozovat, že řidič v každém okamžiku ví, jakou rychlostí jede, neboť mu jeho okamžitou rychlost ukazuje tachometr (nebo případně proto, že se nejedná o řidiče začátečníka). Běžný řidič totiž tachometr prakticky nesleduje a svou rychlost upravuje podle vozidel jedoucích před ním nebo „podle pocitu“, především se však věnuje řízení a sledování provozu, nikoliv tachometru. Může se proto stát, že zcela nevědomě naplní skutkovou podstatu daného přestupku, aniž by si byl vědom toho, jakou rychlostí jede. Správní orgán by tedy pro závěr o nepřímém úmyslu měl prokázat a odůvodnit svůj názor, že stěžovatel věděl, že překračuje rychlost o více jak 50 km/h, neboť je to znak dané skutkové podstaty. Správní orgán však tuto otázku vůbec neřešil. Neodůvodnil pak ani svůj závěr o tom, že žalobce byl srozuměn s možnými následky svého jednání, a neurčitý právní pojem „nepřímý úmysl“ ani nijak nevysvětlil. Ačkoliv stěžovatel uvedené namítal již v žalobě, krajský soud se zabýval pouze tím, zda žalobce údajný přestupek z nepřímého úmyslu spáchal či nikoliv, a nezabýval se tím, zda jsou úvahy správního orgánu o zavinění přezkoumatelné.

[15] Krajský soud se řádně nevypořádal ani s jeho argumenty týkajícími se místa spáchání přestupku, jak je vymezeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle stěžovatele se přitom jedná o zásadní právní otázku, neboť nejel po celých deset kilometrů rychlostí, která je mu kladena za vinu. Specifikace místa je navíc natolik široká, že nelze ani zjistit podstatné skutkové okolnosti. Ve spise se nadto nacházejí podklady o provedení vícero měření a tedy spáchání vícero skutků (dílních útoků téhož přestupku, jak konstatoval krajský soud), za které však stěžovatel nebyl postižen, je tedy otázkou, zda toto rozhodnutí představuje překážku věci rozhodnuté.

[16] Argument krajského soudu týkající se zákazu řízení „motorových vozidel všeho druhu“ považuje stěžovatel za prázdny. Lze jej totiž otočit v konstatování, že „zákon o silničním provozu neuvádí, že by mělo při zákazu činnosti, a to zákazu řízení motorových vozidel přicházet v úvahu vždy pouze zákaz řízení všech motorových vozidel“. Stěžovatel také setrval na svém názoru, že správní orgán nesprávně vyhodnotil jako přítěžující okolnost to, že „rychlost byla překročena o 53 km/h“, a tedy se jedná „o výrazné vybočení z rychlostního limitu“. Skutečnost, že dojde k překročení rychlosti o 50 km/h a více, je totiž jedním ze znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud tuto právní otázku nesprávně posoudil, a navíc nepředložil žádný argument, který by vyvracel žalobní tvrzení stěžovatele, že jde o porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když pouze uvedl, že správní rozhodnutí je v tomto ohledu zákonné. Podle stěžovatele naopak fakt, že překročil hranici skutkové podstaty daného přestupku o pouhé 3 km/h, by měl být považován spíše za hovořící v jeho prospěch, neboť jen velmi těsně překročil hranici skutkové podstaty.

[17] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkami týkajícími se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou tak závažnou, že se jí musí zabývat z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[21] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nereagoval na některé jeho žalobní námitky, případně že se s nimi dostatečně nelyžoval. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, podle které soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Napadený rozsudek přitom odpovídá požadavkům přezkoumatelnosti stanoveným rozhodovací praxí (viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Krajský soud se vypořádal se stěžejní žalobní argumentací a srozumitelně vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou.

[22] Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti uvádí, v čem spatřuje nesprávnost posouzení věci provedeného krajským soudem, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Nesouhlas stěžovatele se závěry napadeného rozsudku pak nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[23] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že zástupce stěžovatele současně zastupuje větší množství dalších přestupců a často užívá ve svých podáních „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou je v projednávaném případě např. námitka týkající se zavinění, zákazu řízení všech motorových vozidel, či výměny pneumatik na měřícím vozidle (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41). Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, nečinnost žalobce ve fázi správního řízení či předkládání „typizovaných“ tvrzení automaticky neznamená, že by se správní soudy nemusely jeho později formulovanými žalobními či kasačními námitkami vůbec zabývat. V takové situaci však nemůže být překvapivé, pokud správní soud „typizované“ námitky, na něž již v minulosti judikatura odpověděla, vypořádá velmi stručně, s ohledem na princip hospodárnosti řízení. Je také logické, že takové námitky nebudou většinou způsobilé vyvolat pochybnosti o zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

pokračování

[24] S ohledem na shora uvedené lze tedy uzavřít, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému hodnocení námitek obsažených v kasační stížnosti.

[25] Před věcným vypořádáním jednotlivých kasačních námitek Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel byl v průběhu přestupkového řízení téměř bezvýhradně pasivní (nezúčastnil se ani jednoho ústního jednání před správním orgánem I. stupně a podal blanketní odvolání, jehož důvody nedoplnil; jediné, co učinil je to, že se ve stanovené lhůtě vyjádřil k podkladům rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Je však nutno vycházet z předpokladů stanovených soudní judikaturou (shrnutou např. v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018 - 43), podle nichž osoba, proti níž se vede řízení o přestupku či správním deliktu, není povinna se hájit, uvádět na svou obhajobu tvrzení a navrhopvat důkazy k jejich prokázání (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS). Naopak je oprávněna „uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnila v odvolacím řízení, ač tak učinit mohla“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publ. pod č. 1742/2009 Sb. NSS). Rovněž „skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS).

[26] Zůstal-li však účastník řízení o přestupku či správním deliktu před podáním žaloby pasivní, nemůže namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán s některou s jeho budoucích námitek nevypořádal (srov. již citované usnesení č. j. 7 Afs 54/2007 - 62). Jinými slovy, využije-li účastník řízení (obviněný) „svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“ (viz již citované usnesení č. j. 5 As 126/2011 - 68). Možný úspěch námitek vznesených až v řízení před správním soudem závisí především na tom, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, „jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede ke závěru“, že obviněný přestupek (správní delikt) skutečně spáchal, a tyto důkazy nebudou v řízení před soudem věrohodně zpochybněny. Pokud nejsou skutková zjištění správního orgánu dostatečná (úplná), stačí v navazujícím řízení o žalobě předestřít jinou možnou variantu skutkového děje (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47).

[27] Je však nutno také zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. V optice výše uvedeného posuzoval nyní projednávanou věc i Nejvyšší správní soud.

[28] Stěžovatel nejprve poukázal na to, že krajský soud mu měl přisvědčit v tom, že měl být v rámci správního řízení uznán vinným ze všech dílčích útoků (tj. z obou naměřených rychlostí), jestliže vyhodnotil, že se v jeho případě jednalo o pokračování v přestupkovém jednání. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že není možné přisvědčit tvrzení žalovaného uplatněnému na jednání před krajským soudem, že se jedná o pokračující správní delikt, a tedy se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, který tak učinil.

[29] Stěžovateli lze dát za pravdu, že pokud by se skutečně jednalo o pokračující delikt, měl být v rámci správního řízení uznán vinným ze všech jeho dílčích útoků (jednotlivých naměřených rychlostí) tvořících jeden skutek. Obě měření však byla provedena prakticky neprodleně za sebou (s odstupem přibližně 8 sekund), proto je zřejmé, že šlo pouze o verifikaci prvního měření, respektive o pokračování v měření poté, co se první měření rychlosti automaticky ukončilo po přednastavené dráze (vzdálenosti) 100 metrů. Měření pak vyvrcholilo okamžikem, kdy byla stěžovateli naměřena rychlost 183 km/h.

[30] Je však nutno uvést, že správní orgán I. stupně ani žalovaný ve svých rozhodnutích netvrdili, že šlo o pokračující delikt. Správní orgán I. stupně naprosto správně uznal stěžovatele vinným z nejvyšší naměřené rychlosti a žalovaný toto jeho rozhodnutí potvrdil, aniž by deklaroval či jakkoli naznačil, že by se mělo jednat o pokračující správní delikt. Krajský soud poté pochybil, pokud přisvědčil jinému tvrzení žalovaného uplatněnému v řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že uvedené pochybení krajského soudu není samo o sobě způsobilé vyvolat nezákonnost napadeného rozsudku, jelikož tvrzení stěžovatele, že měl být shledán vinným z obou naměřených rychlostí, neobstojí, a na posouzení merita věci tak ono pochybení nemělo praktický žádný vliv.

[31] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud nesprávně vypořádal s jeho žalobním tvrzením o nepoužitelnosti videozáznamu měření rychlosti z důvodu jeho neúplnosti. Krajský soud (a stejně tak i žalovaný) přitom založil svůj závěr o použitelnosti předmětného videozáznamu pro účely dokazování na skutečnosti, že videozáznam poskytuje dostatečnou informaci o průběhu měření, a současně na tom, že bylo u Policie ČR ověřeno, že videozáznam je úplný, nebylo do něj jakkoli zasahováno, a že chybějící sekvence z počátku obou částí měření byly způsobeny přímo záznamovým zařízením měřiče. Stěžovatel přitom nepředložil žádné jiné důkazy, než byly provedeny, a pouze měření zpochybňoval s odkazem na výměnu pneumatik a jeho domnění, že bylo do videozáznamu zasahováno.

[32] Již v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 - 48, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[v] případech, kdy správní orgán obdrží záznam s chybějícím počátkem měření, může buďto (i) požádat Policii ČR o záznam celý, anebo (ii) vycházet z tohoto kratšího záznamu za předpokladu, že bez dalšího nepřihlédne ke konečné naměřené hodnotě, ale využije v průběhu měření zobrazené hodnoty, z nichž zjistí skutečně naměřenou rychlost (současně musí být v souladu s návodem k obsluze zachována požadována dráha měření, tj. v nyní projednávaném případě alespoň 50 m).“ Vyjádřil se také k případnému přiblížení měřicího a měřeného vozidla v průběhu měření, a to tak, že „[i] tato spekulativní nepřesnost je však případně zohledněna v odchylce 5 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 As 245/2016 – 40, uvedl: ‚[p]okud takový řidič obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsaných důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.‘“

[33] Krajský soud při vypořádání uvedené námítky postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Videozáznam poskytuje dostatečnou informaci o průběhu měření, pohybu vozidla při měření a dalších významných podmínkách, za nichž bylo měření prováděno. Z návodu k obsluze užitého měřicího zařízení vyplývá, že měření vychází z rychlosti měřicího vozidla. Z předložené části videozáznamu je patrné, že byla dodržována konstantní rychlost měřicího vozidla přesahující naměřených 183 km/h a současně ze záznamu neplyne přibližování vozidel. Ke ztrátě části záznamu pravděpodobně došlo při jeho převodu do potřebného formátu a s ohledem na výše uvedené je zřejmé, že chybějící část, (0,3 s), nepředstavuje takovou okolnost či důvod, pro kterou by se na záznam nedalo spolehnout. Součástí správního spisu je i ověřovací list přístroje. Z ničeho pak nevyplývá, že by zařízení k měření rychlosti policisté použili v rozporu

pokračování

s návodem k obsluze. Policista provádějící měření navíc nemá možnost funkci zařízení nijak ovlivnit. Lze tedy uzavřít, že měření je dostatečně přesvědčivé a že krajský soud se s uvedenou žalobní námitkou řádně a dostatečně vypořádal.

[34] Důvodná není ani námitka stěžovatele týkající se vypořádání formy zavinění. Stěžovatel (resp. jeho zástupce) totiž vychází ze svého přesvědčení, že je nutné prokazovat zavinění ve vztahu ke konkrétní právní kvalifikaci jednání. I k této otázce se však Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil, a to v tom směru, že zavinění se nemusí vztahovat k tomu, zda stěžovatel překračuje rychlost o méně než 50 km/h, nebo o více než 50 k m/h. Vztahuje se pouze k obecné představě o možném ohrožení zájmů chráněných zákonem (srov. například rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48). Vzhledem k jednání, jehož se stěžovatel dopustil, tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti při řízení motorového vozidla, si musel být vědom možného ohrožení zákonem chráněných zájmů, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků dopravního provozu.

[35] Krajský soud tedy správně konstatoval, že stěžovatel věděl, že výrazně překračuje nejvyšší povolenou rychlost a musel být srozuměn s tím, že toto činí. Na podpůrném argumentu krajského soudu týkajícím se zobrazení aktuální rychlosti na tachometru a zkušeností stěžovatele jako řidiče pak Nejvyšší správní soud neshledává nic nepřiléhavého. I kdyby si stěžovatel nebyl vědom toho, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost přesně o 53 km/h (čehož by si však měl být vědom - nelze se totiž ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že běžný řidič tachometr nesleduje a svou rychlost upravuje podle vozidel jedoucích před ním nebo „podle pocitu“, jelikož je povinností každého řidiče dodržovat stanovenou nejvyšší povolenou rychlost, a tedy upravovat rychlost řízeného vozidla v závislosti na hodnotě zobrazené na jeho tachometru), není tato okolnost podstatná, neboť si musel být nepochybně vědom toho, že výrazně překračuje nejvyšší povolenou rychlost.

[36] Pokud jde o námitky stěžovatele týkající se místa spáchání přestupku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se s nimi vypořádal dostatečně. Stěžovatel v žalobě konkrétně namítal, že není pravdou, že by jel po celých deset kilometrů rychlostí, která je mu kladena za vinu. Nic takového však netvrdily ani správní orgány a neuváděl to ani krajský soud. Stěžovatel pomíjí, že obecná formulace místa spáchání přestupku ve výroku nevylučuje, že ve skutečnosti spáchal přestupek na úseku dlouhém jen několik metrů (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 – 41). Vymezený úsek dálnice D1 pouze označuje místo, kde se dopravní přestupek stal (tj. na kterém úseku dálnice D1 byla stěžovateli naměřena uvedená rychlost), nikterak z něj neplyne, že by měl uvedenou rychlostí jet stěžovatel po celé jeho délce. Lze také dodat, že stěžovatel v průběhu silniční kontroly ani v průběhu přestupkového řízení ohledně místa spáchání přestupku nevyjádřil žádné pochybnosti.

[37] Nejvyšší správní soud nicméně po prostudování správního spisu zjistil, že označení úseku spáchání přestupku obsahuje chybu v psaní. V oznámení přestupku ze dne 28. 1. 2015, na jehož podkladě bylo správní řízení zahájeno, je totiž uvedeno, že k přestupku došlo „na dálnici D1 na km 176 – 177 směr Brno“, nicméně již v protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 9. 3. 2015 je místo spáchání přestupku nesprávně označeno jako „km 167 – 177“ (bezpochyby tedy došlo k chybě v psaní spočívající v přehození dvou posledních cifer číslice označující počátek úseku dálnice D1, na kterém byl dopravní přestupek spáchán). Ve všech následujících dokumentech správního spisu, včetně obou správních rozhodnutí, je pak tato chyba v psaní bez povšimnutí přejata.

[38] Pro posouzení projednávaného případu však Nejvyšší správní soud považuje za podstatné to, že prvoinstanční rozhodnutí specifikaci místa stěžovatelem spáchaného přestupku obsahuje,

byť je v něm nedopatřením označen o několik kilometrů delší úsek dálnice D1. Lze se přitom ztotožnit s tvrzením krajského soudu, že se jedná o místo, kde ke spáchání přestupku skutečně došlo, a taktéž je nepochybné, že je místo spáchání přestupku vymezeno tak, že skutek nemohl být zaměněn s jiným. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že by nebylo účelné správní rozhodnutí pouze z důvodu tohoto drobného pochybení rušit, neboť vydáním opravného rozhodnutí by nebyla změněna vlastní skutková zjištění správního orgánu, ani provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Došlo by pouze k napravení formálního pochybení v psaní. Zásah správního soudu by v takovém případě byl ryze akademický a nepřinášel by efektivní ochranu veřejných subjektivních práv stěžovatele, kterému je evidentně z obsahu správních rozhodnutí a z průběhu správního řízení zjevné, kde k vytykánému přestupku došlo (obdobně například rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 4 As 120/2013 – 27).

[39] Totéž platí i o dalším pochybení namítaném stěžovatelem, spočívajícím v tom, že se krajský soud ztotožnil s tvrzením žalovaného uplatněným v soudním řízení, dle něhož nemá výměna pneumatik na měřícím vozidle vliv na měření rychlosti, neboť vstupní hodnoty pro kalibraci měřícího zařízení zůstaly po jejich výměně nezměněny.

[40] Stěžovatel uplatnil námitku týkající se „rozkalibrování“ užitého rychloměru v důsledku výměny pneumatik již ve vyjádření k podkladům rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž správní orgán na tuto námitku reagoval v prvostupňovém rozhodnutí pouze ve stručnosti tak, že označil uvedené tvrzení stěžovatele za hypotetické a nepodložené důkazním prostředkem. Žalovaný se touto námitkou ve svém rozhodnutí jmenovitě nezabýval, neboť stěžovatel podal blanketní odvolání a žalovaný tak pouze obecně přezkoumával soulad prvostupňového správního rozhodnutí s právními předpisy. Obecně přitom konstatoval, že na základě podkladů založených ve spise nemá o výsledku měření rychlosti pochybnosti. K uvedenému tvrzení stěžovatele se tak žalovaný vyjadřoval poprvé až v řízení před soudem, přičemž však argumentaci správního orgánu I. stupně změnil tak, že *„policejní vozidla jsou v zimním období osazena zimními pneumatikami stejných rozměrů, proto výměna pneumatik zimní za letní nemá jakýkoli vliv na měření rychlosti ve vztahu ke kalibraci měřiče Polcam PC2006, jelikož vstupní hodnoty pro kalibraci zůstaly nezměněny.“*

[41] Vypořádání předmětné námitky ze strany správního orgánu I. stupně lze sice považovat za nedostatečné a je také nutno uvést, že krajský soud pochybil, pokud vzal za svoji odlišnou argumentaci správního orgánu, uplatněnou v soudním řízení, nicméně ani to nemělo vliv na náležité zjištění skutkového stavu. K otázce případného „rozkalibrování“ v důsledku výměny pneumatik u automobilu s měřícím zařízením PolCam PC2006 totiž vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, tento právní názor (bod 26): *„K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřístupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.“*

[42] Je tedy evidentní, že skutečnost, zda pneumatiky na měřícím vozidle byly, nebo nebyly měněny, není pro posouzení věci, respektive pro řádné zjištění skutkového stavu, podstatná a není nutno ji dokazovat. Nebylo by tedy účelné napadený rozsudek či rozhodnutí žalovaného na podkladě tohoto pochybení rušit, neboť skutková zjištění správního orgánu by se nikterak nezměnila.

[43] Nejvyšší správní soud však shledal v rozhodnutí správních orgánů a potažmo i krajského soudu, závažnější pochybení, na podkladě kterého mu nezbylo, než zrušit jak napadený rozsudek,

pokračování

tak i rozhodnutí žalovaného. Soud musí totiž přisvědčit stěžovateli v tom, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil jako přítěžující okolnost skutečnost, že rychlost byla překročena o 53 km/h a porušil tak zásadu zákazu dvojího přičítání.

[44] K zásadě zákazu dvojího přičítání Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, že „*tato zásada spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přítěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přítěžující.*“

[45] V rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 - 35, přitom Nejvyšší správní soud uvedl: „*Zákon o přestupcích v § 12 odst. 1 jasně stanoví, že ,[p]ři určení druhu sankce a její výměry se přibližně k závažnosti přestupku...‘ Pod závažností přestupku je podle Nejvyššího správního soudu třeba mimo jiné rozumět intenzitu, jakou jednání pachatele naplnilo skutkovou podstatu daného přestupku.*“ V posuzované věci správní orgán I. stupně vzal za přítěžující okolnost to, že „*maximální povolená rychlost byla překročena o 53 km/h, což je výrazné vybočení z rychlostního limitu*“. Správní orgán tak naměřenou rychlost nesprávně vztáhl k nejvyšší dovolené rychlosti, namísto ke skutkové podstatě přestupku, kterou stěžovatel svým jednáním naplnil. Stěžovatel byl přitom postižen za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více. Vzhledem k tomu, že hranici skutkové podstaty uvedeného přestupku stěžovatel překročil velmi těsně (o pouhé 3 km/h), nelze jemu naměřenou rychlost posuzovat jako přítěžující okolnost. Správní orgán I. stupně tedy porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Toto pochybení mělo patrně vliv na výši uložené sankce, neboť šlo o jednu z pouhých dvou přítěžujících okolností, které vzal správní orgán I. stupně při jejím ukládání v potaz. Uložená sankce se přitom pohybovala v horní polovině zákonné sazby.

[46] Nejvyšší správní soud tak musí konstatovat, že uvedenou právní otázku týkající se zásady zákazu dvojího přičítání krajský soud nesprávně právně posoudil. Tím naplnil kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že uvedenou námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. shledal důvodnou. V souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. proto napadený rozsudek zrušil.

[48] Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. Vzhledem ke zjištěné nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí by v dané věci krajský soud neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, a to tak, že stěžovatel sice je vinen spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, avšak při ukládání trestu nelze ke skutečnosti, že nejvyšší dovolená rychlost byla překročena o 53 km/h, přihlížet jako k přítěžující okolnosti.

[49] V souladu s § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem (viz plná moc na č. l. 12 spisu krajského soudu a na č. l. 16 spisu zdejšího soudu). Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů spojených s právním zastoupením.

[50] Zástupce stěžovatele učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti. V řízení před krajským soudem učinil zástupce stěžovatele celkem dva úkony právní služby, kterými jsou: příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu].

[51] Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení za každý úkon se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele advokát Mgr. Jaroslav Topol je plátcem DPH (viz č. l. 13 spisu krajského soudu), proto byla částka jím učiněných úkonů a paušální náhrady hotových výdajů odpovídající těmto úkonům navýšena o tuto daň. Celková částka odměny včetně nákladů tedy činí 16 456 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný vyplatit k rukám právního zástupce stěžovatele Mgr. Jaroslava Topola do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu